

Den næste sag på dagsordenen var:

**5) Første behandling af lovforslag nr. L 214:
Forslag til lov om politimæssigt samarbejde i
Øresundsregionen.**

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(FremSAT 1/3 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Der har naturligvis i mange år været et samarbejde mellem dansk og svensk politi i Øresundsregionen, men med broforbindelsen, der tages i brug den 1. juli i år, er det klart, at der er brug for et udbygget og intensivere samarbejde.

Samarbejdet i regionen kommer jo til at gå på, at politimyndighederne skal underrette hinanden om kriminalitet, der vedrører denne region. De skal udveksle oplysninger, og de skal drøfte forestående politimæssigt relevante begivenheder og aktioner, og de skal naturligvis også samarbejde om nogle kontrol- og overvågningsopgaver og tilsvarende eventuelt grænseoverskridende eftersøgningsaktioner m.v.

Umiddelbart kan Schengenaf-talen, som både Danmark og Sverige er medlemmer af, jo bruges. Schengenaf-talen omhandler jo det grænseoverskridende politiarbejde, men det er nødvendigt at udvide dette arbejde med den aftale, der i dag ligger i lovforslaget. Den går specielt på det, man kalder for sædvanlige politimæssige opgaver af ordensmæssig karakter, og det gælder så på selve Øresundsforbindelsen, som er broforbindelsen, der omfatter både motorvej og jernbane.

Når det skal udvides, er det, fordi det jo ligger klart, at svensk politi f.eks. kan forfølge over broen og komme ind på dansk areal, idet broen har en territorialgrænse. Grænsen ligger 10,5 km fra den danske kyst og 5,5 km fra den svenske kyst. Det vil sige, at svensk politi altså kan foretage forfølgelse ind på den danske del og her også foretage politimæssige opgaver efter visse bestemmelser. Det er bl.a. trafikregulering. Det kan f.eks. være et spørgsmål om at standse en spritbilist og lignende opgaver. På samme måde kan dansk politi naturligvis foretage også politimæssige opgaver på den svenske del af broforbindelsen.

Alt dette er nedfældet i denne aftale, som Socialdemokratiet kan anbefale til vedtagelse med dette lovforslag.

Karsten Nonbo (V):

Lovforslaget er en konfirmation af en aftale, som den 6. oktober blev indgået mellem landenes justitsministre. Venstre kan tilslutte sig den indgåede aftale og dermed lovforslaget. Der er god balance og logik i lovforslaget.

Svensk politi må først og fremmest ligesom dansk politi arbejde på brostrækningen og på strækningen mellem de nærmeste danske og svenske afkørsler. Alt andet ville også være ulogisk. Og så ville det skramle noget, når man bakkede ned derfra, hvis vi ikke havde den aftale.

Dernæst må svensk politi foretage forfølgelse og observation i en yderligere radius af 25 km – samme forhold, som mellem den danske og tyske grænse. Men man kan jo spørge om, hvorfor vi fra dansk side er mere skeptiske end svenskerne. Fra svensk side er der ikke krav om, at dansk forfølgende politi skal stoppe ved 25 km. Hvad skyldes den forskel? Der har ikke været problemer ved den dansk-tyske grænse, og det ville være usandsynligt, at der skulle blive det ved Øresund.

For det første er grænsen naturligvis mere afgrænset. Dernæst vil der være en længere varslings-tid og en længere reaktionstid for politiet på den modsatte side, hvis der foregår en eftersættelse. Yderligere er der mere politi i Øresundsregionen end i Sønderjylland, således at der altid vil være mulighed for at aflevere en flygtende bil via vognradio til politiet på den modsatte side.

Også reglerne om, at politiet er underlagt det stedlige lands love, herunder såvel beskyttelse som adfærdskrav og erstatningspligt, er en logisk konsekvens for både politiet og for borgerne.

Derfor nærer Venstre ingen betænkelighed ved at stemme for lovforslaget. Vi har tillid til det svenske politi, ligesom de jo i høj grad også har tillid til det danske politi.

Flemming Hansen (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Helge Adam Møller, er forhindret i at være til stede på grund af Forsvarsudvalgets besøg i Kosovo, skal jeg på den konservative folketingsgruppes vegne sige følgende om lovforslaget:

Vi kan støtte lovforslaget og er klar til at behandle det på en sådan måde såvel her i Folketingssalen som i Retsudvalget, at det kan vedtages i god tid, inden Øresundsbroens forventede åbning den 1. juli i år.

Det er klart, at når to store byer beliggende i hvert sit land, men adskilt af knap en snes kilometers vand, pludselig bliver landfaste med hinanden, er der et behov for at styrke samarbejdet mellem de to landes politimyndigheder i den nye fællesregion. Det er nødvendigt at styrke det såvel formelt som uformelt.

Den formelle styrkelse af samarbejdet er sket ved den aftale, som den danske og svenske regering har indgået den 6. oktober 1999 vedrørende det politimæssige samarbejde. I den konservative folketingsgruppe synes vi, det er en fornuftig og en hensigtsmæssig aftale.

Aftalen betyder, at det i almindelighed fortsat vil være henholdsvis de danske og svenske myndigheder, der udøver og gennemfører politimæssigt arbejde på eget landområde. Men samtidig bliver der mulighed for, at svenske politifolk på den danske del af Øresundsforbindelsen får mulighed for at gennemføre politimæssige opgaver i de tilfælde, hvor en danske politimand ikke er til stede, eller hvor den nødvendige indgriben ville blive forspildt, hvis man skulle vente på, at dansk politi nåede frem. Nøjagtig samme regler kommer til at gælde for dansk politi på den svenske side af Øresundsforbindelsen.

Tilsvarende kan vi helt støtte, at svensk politi ligesom dansk politi får mulighed for at fortsætte en evt. igangværende observation eller forfølgelse af kriminelle ind på henholdsvis dansk eller svensk landområde, indtil opgaven kan forventes overtaget af landets egen politimyndighed. Tilsvarende regler har vi jo ved landegrænsen i Sønderjylland i dag.

Med disse bemærkninger ser den konservative folketingsgruppe frem til en hurtig, men omhyggelig udvalgsbehandling.

Anne Baastrup (SF):

SF kæmper ikke mod vindmøller. Vi tager udgangspunkt i virkeligheden og agter at deltage i løsningen af de problemer, det danske samfund her og nu står over for. Der er tilsyneladende et problem med Schengenkonventionen, som ikke kan løse de særlige problemer, der måtte opstå på den nye grænse mellem Sverige og Danmark, og så er vi i SF parate til at se på en løsning.

Så vidt jeg kan se af bemærkningerne, er problemet, at man forventer en del spirituskørsel over broen, som naturligvis skal kunne standses af den politimand, der observerer problemet, uanset om det er en dansker, der standses af svensk politi, eller en svensker, der standses af dansk politi. Ikke desto mindre fremtræder selve aftalen, som om der er tale om noget mere end blot spirituskørsel.

SF's indfaldsvinkel til det kommende udvalgsarbejde er derfor, at vi skal have afdækket, hvordan aftalen konkret vil blive fortolket. Der er, så vidt vi kan se, ingen lille eller stor forbrydelse, der ikke kan forfølges af det svenske henholdsvis det danske politi. Det må derfor også give anledning til, at vi under udvalgsarbejdet får afdækket, om de oplysninger der udveksles mellem de forskellige politietater, er beskyttet af de sædvanlige regler.

Vi skal have styr på, hvordan retssikkerheden er sikret, og vi skal have styr på forholdet til grundloven. Men vi er altid lidt mistænksomme, når Justitsministeriet bruger så mange ord på at forklare, at grundloven er overholdt.

Omvendt er det vel næppe det store, der ligger i det her lovforslag og i den grundlæggende aftale. De fleste svenske politifolk gider næppe forfølge en beruser for sjov. De vil nok straks ringe til dansk politi og fortælle, at der er en, der er på vej. Så vi går til udvalgsarbejdet med fortrøstning og en vis portion skepsis.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti skal vi kvittere for, at regeringen tager stilling til, hvad der skal ske, når nu Øresundsforbindelsen åbner her i år. Det er klart, at det ikke bare på det her område, men også på mange andre områder er ønskeligt, at regeringen gør sin stilling op med hensyn til, hvad det får af konsekvenser. Jeg skal ikke komme ind på lukkeloven i dag, men det kunne jo være en af de ting, som man også skulle overveje lidt, når nu forbindelsen åbner. Men det er ikke det emne, vi skal snakke om her.

Jeg vil dog sige, at vi i Dansk Folkeparti er meget skeptiske over for den måde, som man har lagt det her frem for Folketinget på. Vi kan godt se, at der er nogle problemer, som skal håndteres, men vi er bl.a. bekymrede for det, der står på side 2, hvor man netop siger, at set i lyset af det særlige behov for politimæssigt samarbejde i forbindelse med Øresundsforbindelsen indeholder det her forslag regler, der i et vist omfang går videre end Schengenkonven-

tionens regler om grænseoverskridende politisamarbejde.

Grundlæggende var vi i øvrigt imod Schengensamarbejdet, fordi vi mener, det binder landene på en urimelig måde, men at man med det her lovforslag ikke bare gennemfører Schengen i forhold til problemstillingen her, men altså går videre, kunne vi godt tænke os at få forklaret nærmere. Hvorfor går man videre, og på hvilke områder går man videre i det her forslag i forhold til Schengensamarbejdets regler?

Så nævner man i forslaget, at det kan være vigtigt, at en forfølgelse af en forbryder, en bankrøver, eller hvad det nu kan være for en røver, kun maksimalt må gå 25 km ind i forhold til Øresundsforbindelsen, altså f.eks. ind på dansk territorium. Der synes vi altså, man skal respektere de grænser, der er i ethvert land: Man skal respektere den danske grænse til Sverige og ikke oprette en ny grænse bare 25 km inde enten på dansk territorium eller svensk territorium. Der kan man lige så godt bevare den grænse, vi har i dag, og så må de svenske politimyndigheder sørge for at kontakte de danske, hvis nu en bankrøver eller en anden person skal forfølges ind over den danske grænse. For at oprette en ny grænse bare 25 km inde, hvor svenskerne så må ophøre med at optage forfølgelse, gør jo ikke muligheden for at fange den kriminelle nemmere. Det gør bare, at den kriminelle kører de 25 km ekstra, og så kan man alligevel ikke få fat i vedkommende. Der kan man lige så godt, hvis det her er en praktisk foreteelse, bevare de grænser, som vi har i dag. Der er jo i øvrigt en grund til, at man i sin tid har valgt at lægge de grænser, hvor de nu er, både til Sverige og til Tyskland.

Vi var også modstandere af, at man lod tyske politibetjente agere på dansk jord, som man gjorde tidligere og gør lovligt i dag. På samme måde er vi modstandere af, at man lader svenske betjente agere politibetjente her på dansk jord. Vi mener ikke, det er den rigtige måde at gøre det på.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre justitsministeren, om man har overvejet spørgsmålet om spiritusmisbrug blandt bilister. Hvis man nu forestillede sig, at en svensk politibetjent skulle anholde en person i Danmark for spiritusmisbrug, altså en højere promise end den tilladte, skal man så bruge den svenske eller den danske promise? Der er jo forskel her. Og tilsvarende med en dansk politibetjent, der anholder en person over den svenske grænse

oppe på Øresundsforbindelsen, hvilken promise skal man så bruge? Det vil medføre nogle koordinationsmæssige problemer, som vi ser er alvorlige, og derfor synes vi ikke, at man skal begynde at gå ind over grænserne og agere politibetjent. Vi tror på, at det er en dårlig idé, og at man skal beholde den grænse, vi har i dag, nemlig mellem Danmark og Sverige, her på Øresundsforbindelsen.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Må jeg ikke spørge hr. Peter Skaarup: Ifald en svensk politipatrulje er på vej over broen fra Sverige mod Danmark, og der f.eks. på den danske side er sket et færdselsuheld, ville det så ikke være naturligt, at svensk politi griber ind i sagen og prøver at regulere trafikken? Hvad f.eks. med folk, der uretmæssigt bevæger sig på broen? Der er jo blot tale om ganske almindelige ordinære politiopgaver, som det vel er naturligt, at svenskere løser, hvis svensk politi er i nærheden, og aftalen er jo så tydeligt begrænset. Men mit gode spørgsmål er: Skal den svenske patruljevogn bare køre forbi et uheld, hvor der måske er kvæstede personer, trafikstandsninger og lignende, og så afvente, at en dansk patruljevogn kommer frem, som først skal til Sverige og derefter runde og så ud på broen?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Dansk Folkeparti skal jo have lov til at have den indstilling til forslaget, de nu har lyst til, men i forhold til det praktiske problem kunne jeg godt tænke mig at høre, hvordan Dansk Folkeparti så ser det løst. Hvis ikke man må forfølge ind over broen og standse på den anden side af broen, hvordan skal man så sikre sig at kunne standse nogen? Forestiller Dansk Folkeparti sig, at vi skal genoprette grænsekontrollen mellem Danmark og Sverige, som jo blev nedlagt for adskillige år siden? Forestiller man sig, at der skal være bomme på tværs af broen, således at myndighederne kan lukke broen og tjekke og kontrollere alle dem, der skal hen over broen? Eller hvordan forestiller man sig, man vil løse problemet? For det er fair nok, at man er imod, men hvad er løsningen så?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er også ét stort spørgsmålstegn efter den ordførertale, som hr. Peter Skaarup holdt. Hvad

er det for nogle løsninger, hr. Peter Skaarup forestiller sig? Jeg kan kun forestille mig to muligheder andre end den, der nu foreslås lov om. Den ene er Bonnie og Clyde-situationen, hvor enhver forbrøder kan ånde lettet op, når vedkommende er kommet halvvejs over Øresundsbroen, og sige: Pyha, nu er der ikke noget politi efter os mere, for de må ikke overskride grænsen.

Den anden situation er, at vi laver en vindebro midt ude på Øresundsbroen. Så kan vi hejse den op og ned, afhængigt af hvor gode venner vi er med svenskerne lige for tiden. Hvilken af de to løsninger foreslår hr. Peter Skaarup vi vælger?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg må indrømme, at jeg også billedlig talt følte mig hensat til grænsen mellem USA og Mexico, hvor de trækker hestebremser, lige når de når grænsen, og så på den anden side kan de ånde lettet op og sige: Der slap vi. Det er vel ikke noget af det, hr. Peter Skaarup vil ind på?

Hvis nu vi forestiller os et praktisk eksempel med et røveri lige på den anden side, altså i Malmö, hvor en svensk patruljevogn eftersætter en røver, skulle man ikke dér have lov til at hente røveren i land? Jeg kan sige, at 25 km giver et varsel på 10 minutter, alt andet mindre vil være urimeligt. Det vil sige, at hvis ikke vi giver denne her tilladelse, så skal den svenske politipatrulje stoppe uden at få fat i røveren, og så forsvinder han ud i tågedisen. Kan man ikke se – når man vil bekæmpe forbrydelser – at der skal være en vis rimelighed i mulighederne for at bekæmpe dem med det samme?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg troede kun, man tillod tre korte bemærkninger til en taler, men det er åbenbart anderledes her. Nu må jeg se at skynde mig og besvare alle de her spørgsmål.

Jeg tror egentlig meget, det er en strid om ord. Det kan da godt være, der er nogle, der vil høre nogle ting, som de ser som et spøgelse, i det, jeg har sagt. Jeg mener, at vi for alt i verden ikke må gennemføre noget, hvor det er sådan, at man langt inde på dansk territorium, f.eks. et sted ude i Valby eller et sted ude i Glostrup, har en svensk patrulje, der skal til at anholde danske personer af en eller anden art, der har begået et eller andet kriminelt ifølge de her sven-

ske betjente. Det mener vi ikke skal kunne lade sig gøre.

Jeg er fuldstændig med på, som hr. Karsten Nonbo siger, at der selvfølgelig i forbindelse med både og folk, der sejler rundt, helt klart kan være behov for, at der er en form for grænseoverskridende mulighed for at anholde personer og kontrollere, hvad der foregår, og det er lige så klart, at oppe på broen skal der også være mulighed for det. Men når vi kommer langt ind på dansk territorium, så er vi altså skeptiske med hensyn til, at man, som det står i forslaget, vil tillade, at forfølgelse kan fortsætte i en afstand på op til 25 km. At blive anholdt af en svensk betjent vil ikke være noget, som mange danske borgere er interesserede i, og det kan jo meget vel være tilfældigheder, der kommer til at afgøre, om det lige er en dansk eller svensk betjent.

Ud over det er der så også et praktisk spørgsmål, når vi kommer længere ind i det danske land: Er det ikke muligt for en svensk betjent, der eventuelt optager en forfølgelse, at kontakte de danske politimyndigheder? Sådan er det jo i dag, og sådan vil det også kunne være fremover. Sådan har man klaret det i Tyskland tidligere, og sådan kan man også gøre det i dag alle mulige andre steder. Så kan man også gøre det i forhold til den svenske grænse.

Den fg. formand (Jan Petersen):
Fru Sonja Albrink som ordfører.

Sonja Albrink (CD):

Som tidligere ordførere allerede har tilkendegivet, så bygger lovforslaget på en aftale mellem svensk og dansk politi, og det kan vi støtte i CD.

Der er fastsat nogle rammer for, i hvor lang en radius et lands politi må køre. Som sagt støtter vi alt i alt forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo et fornuftigt forslag om at tiltræde en aftale, som er indgået mellem Danmark og Sverige vedrørende samarbejdet i Øresundsregionen, og det kan vi tiltræde.

Vi kan også sige, at vi vil arbejde for, at loven kan træde i kraft så hurtigt, at den også kan gælde de marathonløb og cykelløb og veteranbilløb og andre festlige arrangementer, der skal løbe af stabelen, inden broen indvies officielt. Det vil vi også gerne medvirke til.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal jo starte med at indrømme, at det her lovforslag i sjælden grad indeholder to af de punkter, som Enhedslisten er imod – det er et rigtigt hadeforslag: Det er bilbroen over Øresund, og så er det Schengenaftalen. Det er en giftig kombination.

På trods af vores modvilje mod Schengenaftalen og Øresundsbroen vil jeg godt sige, at vi naturligvis heller ikke er af den opfattelse, at fakta skal benægtes. Når nu bilbroen om kort tid er klar, så må vi jo erkende det. Det samme må vi med Schengenaftalen. Vi er klar over, at der skal være en eller anden form for regulering af den trafik og af den bro, der kommer over anlægget, og naturligvis bidrager vi også gerne til at få ordentlige forhold på det her område.

Men vi synes faktisk ikke, at det her forslag argumenterer på den mest hensigtsmæssige måde og fremlægger de bedste argumenter for, hvorfor regeringen har indgået en aftale med Sverige om at give politiet på begge sider af Sundet øgede beføjelser ud over alle dem, der allerede er bl.a. i Schengenkonventionen.

Da politiet ikke kan vende på broen, angiveligt fordi broen er indrettet sådan, at det ikke kan lade sig gøre rent fysisk, så bliver vi altså nødt til at udvide mulighederne for, at svensk politi kan arbejde på dansk område, og danske betjente kan gøre det samme i Sverige. Det er, koft ned og helt kort, hovedindholdet i argumentationen for forslaget, som kan læses i bemærkningerne side 8, anden spalte.

Vi er tilhængere af at finde praktiske løsninger på de problemer, der er, men vi savner saglig begrundelse for, at det skulle være nødvendigt, som det fremgår i punkterne i aftalens art. 6, at udvide politiets muligheder ud over det i forvejen fastsatte i Schengenaftalen.

Derfor ser vi også frem til, at vi i Retsudvalget kan få ministerens uddybende forklaringer på det, og vi vil så lade vores endelige stillingtagen være afhængig af fornuften i de besvarelser.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan tiltræde det her forslag fra regeringen, som jo løser nogle af de praktiske problemer, der kan være omkring det politimæssige samarbejde som følge af den Øresundsforbindelse, som vi har været imod.

Jeg forstår, at hr. Søren Søndergaard mener, at man skal overveje andre praktiske løsninger på problemstillingen, og det kunne man selv-

følgelig også. Så må jeg sige, at en af måderne at løse tingene på var måske ved at lave en rundkørsel midt på broen, sådan så det svenske politi kunne returnere på den måde, men det anser vi fra Kristeligt Folkepartis side ikke for at være muligt. Og derfor har vi altså ikke noget imod, at regeringen efter en indgået aftale med de svenske myndigheder nu ønsker at tilvejebringe et selvstændigt lovgrundlag med henblik på at gennemføre denne her dansk-svenske aftale.

Så på trods af, at vi ikke har været tilhængere af Øresundsforbindelsen, som den er udformet, så kan vi fuldt ud tilslutte os dette forslag fra regeringens side i dag.

Tom Behnke (FRI):

Vi har i Frihed 2000 absolut ingen indvendinger imod lovforslaget her. Vi finder, at det er et godt forslag, og at det er et nødvendigt forslag. Alt andet ville være helt umuligt at styre og kontrollere, hvis ikke man havde det her lovforslag, og den her lov bliver vedtaget.

Vi var også oprindelig imod Schengenkonventionen. Det var ikke så meget det politimæssige samarbejde, det var, fordi man ophævede grænsekontrollen mellem EU-landene, men denne grænsekontrol mellem Danmark og Sverige er jo altså ophævet for adskillige år siden. Og derfor er situationen sådan, at med den nye bro vil det være nødvendigt med nogle fleksible retningslinjer, således at man kan pågribe forbrydere, også selv om de skulle krydse.

Ved den måde, det foregår på i dag, hvor svensk politi også underretter dansk politi, hvis der er nogle, der ad søvejen prøver på at krydse over Øresund, har man jo altså et langt længere tidsrum til at få sat foranstaltningerne i værk, hvorimod det, når vi taler om Øresundsbroen, så vil være minutter, vi taler om med hensyn til at krydse broen.

Så selv om man f.eks. fra dansk side underretter svensk politi om, at man er på vej, at man forfølger en forbryder af den ene eller den anden karakter, så vil svensk politi ikke nødvendigvis kunne nå at gribe ind, og derfor er det selvfølgelig hensigtsmæssigt, at man kan fortsætte forfølgelsen ind i nabolandet. Men man har naturligvis en underretningspligt. Man kan ikke skride til en egentlig anholdelse på et andet lands territorium, men er nødt til at underrette, og så er det det pågældende lands egen politimyndighed, der foretager selve politi-forretningen.

Så hr. Peter Skaarups vrangforestilling om, at danske, fredelige borgere, der kører rundt i Valby, kan blive stoppet af svensk politi, er fri fantasi og har intet med lovforslaget at gøre. Absolut intet. Svensk politi får ingen beføjelser på dansk grund. Det, de skal gøre, er at underrette, men de får lov til at fortsætte forfølgelsen, således at forbryderen ikke forsvinder, og de dermed må opgive sagen. De kan fortsætte forfølgelsen, og det er så dansk politi, der skrider til selve anholdelsen.

I forhold til broproblematikken og problemer, der opstår på broen, er der ingen tvivl om, at det, i stedet for at man er nødt til med et målebånd at sætte en streg midt på broen, eller hvor den nu skal være henne i forhold til kontinentalsoklen og grænsen mellem dansk og svensk territorium, selvfølgelig er hensigtsmæssigt, at såvel dansk som svensk politi kan løse konkrete problemer på broen, hvis der skulle opstå nogle sådanne. Det kan man nok desværre ikke undgå at der gør.

Så vi har fra Frihed 2000's side både af praktiske, men sandelig også af politiske grunde overhovedet ingen problemer med lovforslaget. Vi støtter det hundrede procent.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en meget positiv modtagelse af lovforslaget her, som jo er begrundet i, at den faste forbindelse mellem Danmark og Sverige åbner her den 1. juli 2000.

Jeg er glad for, at et så bredt, stort flertal i Folketinget vil være med til at skabe det lovgrundlag for den aftale, som jeg på regeringens vegne underskrev den 6. oktober 1999 sammen med min svenske kollega, Laila Freivalds, ude på den faste forbindelse, hvor Danmark og Sveriges territorialgrænse ligger, 10,5 km fra den danske kyst til Øresund.

Det er godt, at Folketinget kan give tilslutning til indholdet, som på mange måder jo er et led i, at dansk politi og Justitsministeriet i Danmark har drøftet med det svenske justitsministerium og svensk politi, hvordan man kan lave en praktisk tilrettelæggelse, sådan at retshåndhævelsen kan finde sted på den faste forbindelse, sådan at de Schengen-regler, som både Sverige og Danmark har tiltrådt, også kan finde praktisk anvendelse i forbindelse med den faste forbindelses åbning.

Hr. Peter Skaarup har jo efterhånden nu af alle ordførere fået ørerne tudet fulde om, at hr. Skaarup ikke ønsker – det mistænker jeg ikke

hr. Skaarup for at ønske – at der skal ske en forfølgelse af alvorlig forbrydelse, når forbryderen forsøger at unddrage sig retsforfølgelse via den faste forbindelse.

Jeg tror, at det her mere skyldes, at hr. Skaarup har set sig blind på, at der står noget om Schengen, og der står noget om EU, at det ligesom er det, der alene bliver brugt som argumentation for hr. Skaarup og Dansk Folkepartis stillingtagen i denne her sag. Jeg synes, det er synd, at man vil bruge EU til at skubbe foran sig i forsøg på at gå imod en fornuftig aftale, der skal bidrage til, at vi kan strafforfølge alvorlige forbrydelser.

Hr. Skaarup stillede mig et konkret spørgsmål: Hvor går lovforslaget her videre, end Schengen-reglerne gør? Og det gør det jo netop, når det drejer sig om politiets mulighed for på den faste forbindelse, dvs. både på togforbindelsen og vejforbindelsen her på hinandens del af territoriet, at kunne lave en række ordensmæssige opgaver og løse dem for politiet, dansk politi på den svenske side og svensk politi på den danske side.

Men når vi så bevæger os væk fra den faste forbindelse, jamen så følger det fuldstændig, som også hr. Tom Behnke just har illustreret det, Schengen-reglerne. Så er det artikel 40 og 41 i Schengen-konventionen, der nu altså er en del af Den Europæiske Unions traktatgrundlag fra Amsterdamtraktatens ikrafttræden. Så følger det heraf, at det alene er dansk politi, der har kompetence på vores territorium.

Det eneste, svensk politi kan gøre på vores territorium, er at opretholde kontakt i forbindelse med en varm forfølgelse, og ved varm forfølgelse er der jo altså tale om ganske alvorlige forbrydelser, f.eks. en undvigelse fra et fængsel, hvor en undviger altså forsøger at unddrage sig dansk politis forfølgelse ved at tage den faste forbindelse til Sverige. Her er det jo altså en praktisk løsning, at politiet kan opretholde kontakten, indtil svensk politi kan overtage opgaven, og det er det, den varme forfølgelse er til. De kan altså ikke anholde vedkommende, men de kan opretholde kontakt, sådan at svensk politi kan rykke ud og foretage den egentlige anholdelse.

Så jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen også kan få overbevist Dansk Folkeparti, og hvis det ikke lykkes, fordi Dansk Folkeparti her prioriterer kampen mod EU højere end kampen mod de kriminelle, ja, så er jeg glad for trods

alt, der stadig væk er et meget stort flertal i Folketinget, der vil støtte aftalen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg kan forsikre justitsministeren om, at det er bestemt ikke af hensyn til de kriminelle, at vi har den holdning, vi har her, men det er af hensyn til, at Danmark har nogle grænser, som vi mener, vi skal fastholde, og det gælder både i forhold til Sverige og Tyskland. Men i forbindelse med det svar her til sidst og den gennemgang, som justitsministeren kom med, synes jeg, det kunne være relevant at spørge: Når nu der i det her forslag lægges op til, at der kun er en grænse på for 25 km, inden for hvilken svensk politi fremover vil kunne operere, hvad er så justitsministerens vurdering af, om politibetjente eller ansatte inden for politiet kan virke fremover i Danmark uden for denne her 25-km-grænse?

Vi har jo set et eksempel i forbindelse med de uroligheder, der var med rockere. Jeg skal ikke sige, det nødvendigvis var dårligt, at der var fremmede politibetjente, der arbejdede på dansk jord, men jeg vil godt spørge justitsministeren, om det fremover vil være tilfældet, om der er noget lovgivning eller nogle instrukser, som man vil komme med fra ministeriets side i forhold til fremmede landes ansatte inden for politiets virke på dansk territorium.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil godt spørge justitsministeren helt konkret, hvilke følelser justitsministeren havde, da han underskrev en aftale om, at svensk politi kunne køre 25 km ind i Danmark, mens dansk politi i og for sig kunne køre helt op til Kiruna. Det er jo selvfølgelig – det er jeg godt klar over – under forudsætning af, at det er en direkte eftersættelse; der er jo ikke tale om, at man udveksler og bytter politifolk. Det her er også kun lidt til hr. Peter Skaarups oplysning; der er jo altså kun tale om direkte eftersættelser på friske spor.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, først til hr. Skaarup. Nu er vi kommet så langt, at hr. Skaarup er kommet til den erkendelse, at svensk politi ikke uden for den faste forbindelse har nogen myndighedsudøvelse. Det ligger fast. De har ingen myndighedsud-

øvelse, de kan alene observere. Det foregår efter de bestemmelser, som er om observation, og hvis det er en såkaldt varm forfølgelse, så er der en helt klar regulering af, hvad en varm forfølgelse er. Det er f.eks. en, man har eftersat, der er stukket af fra et fængsel. Og her kan man opretholde forfølgelse 25 km ind på dansk territorium på Sjællandssiden efter den faste forbindelse, men uden at have nogen myndighedsudøvelse ud over at holde kontakt med det eftersatte køretøj.

Så spørger hr. Skaarup: Hvad så uden for de her 25 km? Der er der ikke nogen forandring. Det er kun dansk politi, der har myndighedsudøvelse på dansk territorium, efter vi er kommet i land fra den faste forbindelse, ikke andre politimyndigheder.

Så refererer hr. Skaarup til en helt speciel begivenhed, der fandt sted i Danmark under den såkaldte nordiske rockerkrig i forbindelse med en rockerbegravelse, hvor der var observatører fra de øvrige nordiske landes politi. Det er helt sædvanligt, at man kan have observatører fra politiet, og det giver dem ikke nogen eksekutivbeføjelse, ikke nogen myndighedsbeføjelse at være til stede. Og sådan har vi heldigvis også fra dansk politik mulighed for at kunne lære af udenlandsk politi ved at være ude og observere i forbindelse med konkrete politiopgaver. Så der er ikke nogen ændring af det billede.

Hr. Nonbo spurgte til mit følelsesregister. Jeg takker for opmærksomheden også på det felt fra hr. Nonbos side. Spørgsmålet om de 25 km, der ligger i den danske erklæring, er jo begrundet i, at vi har en lignende erklæring over for de tyske politimyndigheder. Vi kom jo med vores erklæring over for de tyske politimyndigheder, før vi indgik aftalen med de svenske myndigheder, og vi er jo et land, der lægger vægt på, at vi ikke diskriminerer, så vi vil altså ikke lave diskrimination mellem den grænse, vi har lagt for tysk politi, og så den grænse, vi her lægger for svensk politi. Så derfor er det en 25-km-grænse for begge vore nabolandes politimyndigheder.

Reglerne gælder for tyskerne, reglerne gælder for svenskerne. Reglerne er de samme, det er stadig væk alene dansk politi, der har politimyndighed på dansk jord.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Men jeg vil godt lige i forlængelse af svaret på spørgsmålet fra hr. Karsten Nonbo spørge ju-

stitsministeren, hvad årsagen er til, at man har valgt at sætte en lavere kilometergrænse i forhold til, hvad det er, dansk politi kan gøre på svensk jord henholdsvis tysk jord. Og hvis der ikke er nogen sådan særlig velbegrundet årsag til det, var der så ikke en mulighed for, at Danmark kunne ændre på det, så der er ens regler både i forhold til Tyskland og Sverige, så man jo heller ikke diskriminerer på den måde?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jo, den her grænse på de 25 km er noget, vi har bestemt selv, og det er fuldstændig korrekt refereret, at lignende erklæringer ikke er kommet fra hverken tysk side eller fra svensk side.

Dansk politi har altså mulighed for at køre et ubegrænset antal kilometer ind i Tyskland og ind i Sverige.

Når vi mener, at 25-km-grænsen er nok, så hænger det bl.a. sammen med den mere politifaglige redegørelse, hr. Nonbo kom med, at det i hvert fald er det, der skal til, for at man kan nå at eftersætte fra dansk side efter en konkret henvendelse til alarmcentralen.

Når vi har valgt denne her kilometergrænse, så hænger det jo sammen med – helt ærligt sagt – at der er nogle følelser i befolkningen om, at man altså helst ser danske politibiler, dansk politi på gaderne og ikke udenlandsk politi. Derfor er der et ønske om at begrænse til det, der er nødvendigt, og vi mener, at grænsen på de 25 km er det, der er nødvendigt rent politifagligt. Det stiller os naturligvis også over for, at når det er en varm forfølgelse, så er det altså også en hastende politimæssig opgave, og der vil dansk politi både i grænseregionen mod Tyskland og her i hovedstadsregionen være i stand til at kunne leve op til at kunne eftersætte køretøjer inden for en 25-km-grænse.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 220: Forslag til lov om kontrol angående statsstøtte. (Europa-Kommissionens kontrolbesøg i Danmark).

Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup).
(Fremsat 15/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Da vores ordfører på området, hr. Bjarne Laustsen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne fremlægge Socialdemokratiets synspunkt.

Fra dansk side har vi en årrække ønsket, at der blev fastsat klare, skrevne procedureregler på statsstøtteområdet. Endvidere har vi ønsket størst mulig effektivitet i kontrollen med støtten og i den forbindelse også en styrkelse af Kommissionens centrale kompetence.

Derfor hilser Socialdemokratiet dette forslag velkommen, da det medfører en sikring af en god proces og en retssikkerhed i forbindelse med Kommissionens kontrol med statsstøtte, og jeg skal derfor meddele Socialdemokratiets fulde støtte til forslaget.

Pia Larsen (V):

Da heller ikke Venstres ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne redegøre for vores stillingtagen.

Dette lovforslag er endnu et godt eksempel på, hvad EU-samarbejdet kan føre til. Her drejer det sig om at kontrollere statsstøtte og at give Kommissionen mulighed for sammen med de enkelte landes myndigheder at gå ud på stedet for at kontrollere.

Det er ærgerligt, at det er nødvendigt, men det er til gengæld glædeligt, at procedureforordningen klart fastslår myndighedernes forpligtelse til at indhente en retskendelse, inden man kræver adgang til private ejendomme og virksomheder. Det kunne vi lære meget af i Danmark. Til trods for grundlovens bestemmelser om ejendomsrettens ukrænkelighed har vi i Danmark omkring 120 love med undtagelser herfra, hvor myndighederne i mange tilfælde kan kræve adgang uden dommerkendelse, men med politiets bistand.